

Bob Eggermont

DECEMBERMAN

www.bestelmijnboek.nl

© 2017, Bob Eggermont

ISBN 978-94-6247-073-6

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bob Eggermont

DECEMBERMAN

Verkleed als een veel te dikke kerstman slofte hij langs het onverlichte kanaal waar de bevroren boten liggen en de jonge gebruikers al geparkeerd stonden vanaf het begin van de zomer. Hij gaf om niks, zeker nu niet, met een half afgebrande baard, een kerstmuts op de rug geplakt en met fluor loopschoenen aan kwam er heel begrijpelijk niemand naar hem toe voor een knuffel of een selfie, mocht hij geen enkele troon beklimmen in de supermarkten van nu en bleven zelfs de dorpsidioten en de favoriete zwervers van de stad aan de overkant lopen met een licht ongenoegen. Zonder dat iemand het zag hield hij zijn linkerhand onder de rode jas met witte voering, zijn buik bloedde, de kogel zat er nog in. Na een mislukte overval op een wisselkantoor tweeduizend meter verderop was hij toch nog tot in zijn biotoop geraakt. Vloekend om zijn eigen slechte timing en op de blanke veertiger die duidelijk een schietcursus gevolgd had was hij bijna aan het einde van zijn kunnen gekomen. De dood maakte niet veel indruk op deze vermomde gangster, als hij moest sterven dan het liefste in de straten die hij kende. Het was zondagavond, begin december, de temperatuur netjes onder de tien graden. Met een bloedsmaak in de mond, zin in een hoertje en een natte sigaret liep hij in het donkere gras. De geur van nieuwe briefjes deed hem dwaze dingen doen. Hij voelde zich te arm om de bootjes van een paar miljoen lang te bekijken. Hij zocht nog in zijn zakken achter een aansteker, de fik er in, waarom niet, het zou zo mooi zijn, mooier dan die lichtjes in de hoofdstraat. Een plots verlicht kanaal met brandende bootjes hand in hand, dat is mooier dan twee dagen vuurwerk in juni. Ondanks zijn strafblad en een ongelukkig liefdesleven was er in zijn karakter geen plaats voor jaloerse overwegingen en totale ontkenning. Hij miste de verplaatste frituur en zijn groen drumstel in de open haard. Terwijl het wandelen veranderde in twee stappen per halve minuut kregen de wilde jongeren hem in de gaten. Vier jongens en een meid in donkere kleren keken hoe de zieligste kerstman in eeuwen een verdoken plaatsje zocht om te kunnen vallen.

Zonder een stuiver op zak of een naam op een plaatje met een chip erin kon hij onherkenbaar eindigen. De twee halfbloedjes stonden klaar om de stervende in weldoeners kleren te rippen en te begeleiden naar het hiernamaals. Het meisje keek bezorgd met een joint achter het linkeroor, ze had nog drugs genoeg voor de komende week. De andere twee leeghangers keken de andere kant op, ze hadden geen tijd voor levende kerstfiguren, ze stonden voor een snel te nemen dilemma, welke boot gingen ze openbreken? Ze hadden maar tijd voor eentje, meestal namen ze de lelijkste boot, daar lag vaak het meest waardevolle in verborgen, onder de wasbak of in een moeilijk bereikbaar kastje boven je hoofd. Onze kerstman stopte met bewegen en wist hoe laat het was. Met doodbloeden kon hij leven maar zich laten rippen door een stel drugskokers zonder zin om iets te betekenen was er teveel aan. Hij keek ze recht in hun wafel aan, trok de baard van zijn gezicht en opende zijn rode jas met de flair van een wollen badjas. Dikke druppels bloed gleden en vielen op zijn schoenen en broek, zelfs zonder lantaarnlicht konden de halfbloedjes en het gespierde meisje zien dat hij doodbloedde door een precieze kogel. De kerstman was geen grappige drinker, een simpele ziel met geestelijke problemen, hij had gegokt en verloren. Met zijn echte gezicht bloot veranderde hij in een ongeschooren gangster, zelfs in zijn belabberde toestand straalde hij nog een don't fuck with me levensstijl uit. De jongens twijfelden om hem zonder wapens te lijf te gaan, het meisje lachte nog steeds redeloos. Het constante terug staren van de halve kerstman met dreigende intenties stoorde de jongen met muts zodanig dat hij de eerste stap zette. Met gebalde kindervuisten liep hij af op het verloren mannenfiguur, met enkele schijnbewegingen die meer op danspassen leken probeerde hij zijn slachtoffer in de war te brengen, hoe gemeen. Zonder aan de pijn en de bloedsmaak te denken knalde de decemberman

bij uitstek zijn minste vuist pal tussen de ogen van het ventje die meteen strijk ging, als een zak patatten plofte hij tegen de harde grond, zijn klein lichtje ging meteen uit.

Big error in de bovenkamer, naast de storingen die er al waren. Zijn maat trok een grimas en haalde een puntig steekding uit zijn mouw.

'Ik steek je lek ouwe, nog lekker dan je al bent, dit is onze hangplek, ga maar ergens anders opvallen met die gehuurde kleren van je, ga maar ergens anders sterven, of wat dacht je boeven onder elkaar die helpen mij wel even? Mooi niet, maak je zakken maar leeg en vertrek.'

De kerstman lachte, bijna als de originele, het meisje keek nu heel serieus in de duistere omtrek. Had hij nog iets te zeggen voor hij zijn laatste stinkende adem uitblies of ging hij gewoon luisteren naar de eisen van dat halve jong?

'Kom maar steken met je grote muil dan, ik heb nog bloed over, je kan me zoon wel zijn met je rot puisten en je schofterige straattaal, alleen is er van hem nog iets goed gekomen, heeft hij een aardige baan gevonden en een doodlieve vrouw. Dat zit er bij jouw niet in kerel, weldra de gevangenis in voor een tijdje en later misschien wat bijklussen in een achtergarage, iets anders zie ik niet gebeuren.'

De jonge gast ontplofte bijna, de waarheid uit de mond van een verwaarloosbare kerstman, hij kon de dood in, die ouwe, ik breng hem wel even, kom hier jij klootzak. Met een loopje, zover dat het kon met die afstand natuurlijk en met het mes hoog vanachter zijn schouder viel hij aan, zoals elke week bijna maar nu nog gemener. De kerstman sloot zijn ogen, het meisje schrok met 1 woord geluid, de ronde plek met bloed op zijn buik bleef nu al minuten even groot. Gaf hij zich droogweg gewonnen of was hij nog steeds zo zelfverzekerd dat hij de

jeugd zelfs aan kon met gesloten ogen? Jason was zo kwaad dat het niet meer uitmaakte, hij wou de scherpe punt recht in het midden van de ronde vlek met bloed steken, om zeker te zijn, maar hij geraakte niet tot bij de borstkas, met een rechte trap op de knie zonder te kijken was de jongeman al tegen de vlakke, hij schreeuwde het uit van de pijn, de kerstman met gesloten ogen trapte nogmaals heel precies, dit keer vol in het gezicht om hem de mond te snoeren.

Met twee bewusteloze kinders voor zijn voeten begon zijn wonde weer te bloeden. Het vunzige meisje riep haar twee andere vrienden dan maar zonder resultaat, ze zaten al in de kajuit van de boot, op zoek naar grote schatten. Terwijl onze rare vechtmachine zich eindelijk in het gras liet vallen keek hij naar de shade, hij proefde zelfs van zijn eigen bloed, nog even geduld. Het meisje kwam dicht en keek in zijn ogen tot hij het zag, ze was knapper van dicht dan van zo ergens ver. Twee neusbellen had ze, glitters op de wangen, paarse lippen en veel te veel kleur onder haar kleren. Wat was de bedoeling, wou ze ook een pak rammel van een wankele man? Nee, ze wou hem helpen, echt helpen, ze was niet onder de indruk van zijn vechtkunsten maar ze vond hem interessant genoeg om hem in leven te houden.

'Kom laat me je recht trekken, ik heb de autosleutel van een vriend, zijn rammelkar staat hier wat verder, ik mag die altijd lenen in noodgevallen om te vluchten of als ik dringende honger krijg, ik breng je wel naar een voorlopig veilige plek, ik krijg je der wel door denk ik, wat denk je?' De kerstman twijfelde, zo zonder baard kon hij zijn denkpistes niet meer verbergen voor haar, was dit geen vrouwelijke valstrik?

'En je vier vrienden ga je die zomaar achterlaten, die twee losers hier op de grond en die twee dieven op die boot?' Ze lachte op een vieze manier.

'Ze redden zich wel, die hebben mij niet nodig, soms zijn we net als een kleine bende, een kleine familie, en dan schieten we weer weg,

elk in een onverklaarbare richting. We hebben geen vaste afspraken, we leven zo goed als heel het jaar op straat en we doen wat nodig is om te overleven. Zijn we weg?’

Hij knikte dat het goed was en meteen trok ze hem bijna volledig zelf recht zonder dat hij een beetje meegaf, deze meid was sterk van nature, het bloeden was weer eventjes minder.

‘Mijn naam is Tobias, ik heb eigenlijk een hekel aan kerst en aan luidruchtige kerstmannen, mag ik op je schouder steunen?’ Ze schrok dat hij zomaar zijn naam prijs gaf.

‘Tuurlijk, daar dient die voor, blijf maar rustig ademen Tobias, ik zal mijn vriendin al eens een tekstje sturen, zij is verpleegster in opleiding in het grote ziekenhuis, zij heeft altijd zo een kistje in de koffer zitten om mensen mee op te lappen, ze kan direct aan de slag met jou, mijn naam is Tiff Sluggers trouwens maar alle foute mensen noemen mij Sniff vanwege mijn abnormaal snuifgedrag. Ben jij tegen of voor drugs? Of vind je dat alleen iets voor grote mensen en niet voor onstabiele tieners?’

‘Ik heb geen mening die ik wil delen, zelf hou ik het bij sterke dranken en een sigaar, ik flip te snel als ik een pil neem. Aangenaam trouwens Sniff, je bent een hartstikke mooie meid in het licht, je kan beter stoppen met al die troep nemen, dan blijft je huid langer gaaf.’

‘Ben jij een Nederlander?’

‘Nee, ik gebruik gewoon graag het woord hartstikke, een schitterend woord vind ik dat, echt een geinig leuk woord, onze woordenschat is te serieus als je er goed over nadenkt.’

Sniff begon te lachen, zo hard dat ze even moesten halt houden, ze vond hem best grappig voor een ouwe, hij kon bijna haar vader zijn, maar dan een gangster versie, haar vader die niks meer met haar te maken wou hebben zat elke dag proper op een stijf bureau, vijf hoog, plannen te maken om de bazen van zeven hoog dag in dag uit te overtuigen van zijn denken en kunnen. Een stelende junkie wordende dochter paste geen moment in zijn denkwereld en in zijn belangrijke leven, ze kreeg geen ene rot cent, zijn zwakke dochter

was dood in zijn gedachten. Sinds die mededeling had ze het zo niet voor vaderfiguren op straat, ze had er al enkele in elkaar geslagen, niet eens voor geld, gewoon door woede, ze had geluk gehad met de uitgesproken straffen en met het feit dat de aangeslagen heren het zonder blijvende schade hebben overleefd. Tobias schrok van de agressieve kant die ze zonder schroom mededeelde, waarom dan nu niet bij hem?

Ze waren bijna bij de auto. Hij begon te twijfelen of hij niet liever alleen wou sterven dan met een vrouw achter het stuur. De wagen voor in nood stond half op het voetpad, lekker opvallend, met volledig gedeukte deuren en motorkap, met onleesbare nummerplaten en met een trekhaak die op de grond sleepte, zonder logo, in een schijtkleur van je welste. Tobias trok 1 van zijn vele gezichten, ging ze dat nu menen, rijd dit blik ijzer nog echt ook, het lijkt wel of het ding uit een eenzaam museum is gerold via een achterdeur? Zonder moeite opende ze de deuren als bij een nieuwe wagen, Tobias moest op de achterbank zonder riem. Hij begon terug heviger te bloeden, op de mufte, duffe zetel, het maakte niet uit, de verslaafde eigenaar vond alles prima. Kerstman T kreeg het moeilijk, de pijn was niet te harden, het bloed liep al lichtjes uit zijn mond, het slikken ging bijna niet meer, met de ogen half dicht scheurde ze de weg op, zo hard ze kon en zo hard de wagen nog ging, bijna kantelende hij, de Turkse groenteboer zag het gebeuren, hij vloekte in het Turks en in het correct Nederlands, waarom zo een haast op een zondag nota bene, die jonge meisjes zijn om zeep, van het pad af, aan de zware shit! Sniff had moeite om het trillende stuur recht te houden, in haar achteruitkijkspiegel kijkende zag ze Tobias wegzakken, veel tijd was er niet meer over. De handige vriendin stuurde dat ze klaar stond met haar kistje om de arme gangster te helpen, op te lappen, maar Sniff had de rinkel niet gehoord, ze keek enkel nog recht voor zich uit, geen regels of lichten, nog een mindere wijk door. Ze wou geen dode man op de achterbank, en al zeker geen grappige dode man,

ze kende niemand die gemakkelijk een lijk kon doen verdwijnen, de moestuintjes hier waren te klein om een mannenlijf verstandig in te verstoppen, dus moest hij kost wat kost blijven leven of de stad uit voor de nieuwe week begon. Ze kende nog iemand met een grotere wagen en iemand met een lege akker. Wat ging het worden, ze geloofde niet in een hogere macht of machten, het lag aan Tobias. Eigenlijk vond ze die naam meer iets voor een huishond achter de gordijnen, niet voor een knapperd. Ja, ze vond hem knap, voorlopig alleen nog maar in haar toevallige gedachten, ze wou nog niet te ver gaan. Voor uitspraken of duidelijke signalen was het nog veel te vroeg, eerst moest hij het nog overleven, met een dood lijk wou ze niet veel te maken hebben en aantrekkelijke dode lijken bestaan niet.

Haar vriendin Kate van Hoof, den hete oven voor de vrienden, stond al op straat te springen van ongeduld, hier moet je zijn, ze schrok van het overschotje man streep kerstman op de achterbank, er zat niet veel leven meer in, vlug, hij moet naar binnen. De twee sterke, bijna vrouwen sleepten de gangster naar binnen, in een heel groot kraakpand waar vast zo een 30 mensen sliepen, bijna leefden, er zaten zelfs enkele kunstenaars tussen, aan de ruwe muren hingen onafgewerkte schilderijen, op de grond stonden her en der nooit geziene voorwerpen gemaakt van afval. In de enigste ruimte waar een gewoon bed stond ging ze aan de slag met Tobias, die kogel moest er uit. Sniff liet de wondervrouw alleen met hem, lichtjes tegen haar zin, ze had stiekem zijn portefeuille uit zijn zak geritst om hem eens grondig te bestuderen, ze kon het stelen niet laten, het zat er zo ingebakken. Het was een zwart leren ding, verkleurd aan 1 kant, waarschijnlijk van water, in de boomstammetjes gezeten in een veel te duur pretpark, kletsnat geworden en niet gezien. Meestal kocht hij zijn wallets bij de Hema, goedkoop en degelijk, elk jaar eentje, deze keer was hij al over de gebruikelijke tijd heen, er zat zestig euro in het achterste vak, drie briefjes van 20, dubbel

geplooid zodat niemand het kan zien. Er zaten kinderfoto's achter een beschermd hoesje, van een jong manneke, hij leek er niet op, ook een stukje karton waarop met rode pen drie telefoon nummers stonden geschreven en het woord dringend in het zwart. Het viel serieus tegen, ze was andere dingen gewoon, meestal vond ze veel meer geld, kaartjes van seksclubs en meesteresessen, foto's van hun eigen geslachtsdelen of van de naakte one night stand die van niks wist. Was hij wel een gangster die een wisselkantoor had overvallen, ze wou meer weten en trok de gang in?

Op zoek naar Diedie den brave, hij was een weggelopen kerel met nog het meeste geld van iedereen en belangrijker nog, een gast met een werkende laptop, hij ging hier niet blijven, hij wou gewoon zijn ouders de schrik op het lijf jagen en dan terug gaan met een goed gevoel. Ze vond hem direct, hij was de enige hier die constant parfum gebruikte, wat een klere stank, hij maakte er geen vrienden mee, bij verschillende hardcore gebruikers was het flinterdunne engelengeduld bijna op. Hij was blij om Sniff te zien met een neus vol poeder, de laptop stond klaar op een paar bierbakken. Zonder schrik voor naalden kroop ze in de eerste de beste slaapzak die daar lag om met warme voeten te kunnen zoeken op het internet. Ze wist op welke websites ze moest zijn, die van het regionale nieuws en een speciale site waar je mensen kan nachecken, zo gebeurd. Zonder een vaste muis te gebruiken ging ze met haar wijsvinger op zoek naar nieuws uit de buurt, en ja hoor, op de eerste digitale pagina die openging was het al bingo bongo.

'De politie op patrouille heeft zo pas in het parkje bij het kanaal vier jonge mannen opgepakt, ze waren alle vier onder invloed van drank en verdovende middelen, twee daarvan lagen bewusteloos in het gras, twee halfbloedjes die bekend staan als amokmakers met vandalistische trekjes, deze keer hadden ze het gevecht met de onbekende tegenstanders goed verloren, de andere twee waren iets ou-

der en werden op heterdaad betrapt in de kajuit van een bootje, er was flinke schade toegebracht, planken waren gewoon uit de muur getrokken zonder resultaat, ze hadden geen euro gevonden de suk-kels. De rechter van wacht ging ze vanavond nog een gepaste straf opleggen. De jongens in het gras gingen er nog vanaf komen met een sisser en een uitbrander, maar de jonge inbrekers zullen waarschijnlijk gelinkt worden met eerdere inbraken bij bootjes hier aan het kanaal omdat er sprake is van dezelfde methodes, dat word een dure rekening voor de komende jaren. Er zou volgens hun getuigenis nog een meisje bij deze bende horen maar daar zijn geen aanwijzingen van, 1 jongen had het zelfs over een vechtende kerstman. Ook dit luchtig verzinsel verdween in de map van onwaarheden.'

Sniff kreeg weer een uitgesponnen lachaanval, de boys tegen de lamp, het kon niet uitblijven me denkt. Tobias en zijn kogel hadden haar hachje gered, ze was er blij mee voor nu ook al ging ze 1 van dezer dagen sowieso een flik op zijn muil slaan, hoe ouder hoe liever. Terwijl ze van een openstaand pintje begon te drinken met het gevaar dat er al een peuk in zat kwam ze op die andere leuke site terecht om mensen te checken wie ze echt zijn. Praatjes, praatjes vullen geen gaatjes, maar hengstenlullen die vullen. Een spreuk die ze nog kent van oom Johnny, de eeuwig sjoemelende autoverkoper bij de Nederlandse grens. Tobias de Cleir, wie is Tobias de Cleir echt, een gangster bekend bij Binnenlandse zaken of een opschepper die netjes met zijn papieren in orde is? Geboren te Steendorp, in de maand december, hij is dus niet gelogen een echte decemberman, 38 jaar op de teller, Sniff schrok, zo oud schatte ze hem zeker niet, zij was bijna negentien, voor haar gevoel was ze ergens achteraan de twintig, het zijn maar getallen met twee cijfers, het zegt niks over die persoon. Het bier smaakte flauw af en ze kreeg het overal koud, ze kreeg zin in drugs maar dat kon nu even niet, ze moest klaarwakker zijn als Tobias bijkwam, al meer dan een uur was Kate met hem bezig, das toch niet normaal voor woorden, voor 1 pietlut-

tig kogeltje normale afmeting. Was hij soms van goud? Zonder het te willen kwam het woord piemel door haar hoofd gevlogen, het was de schuld van dat andere woord, goud, met een gouden fluit bedoelen ze dat hij het zeer goed doet bij de vrouw, een perfecte genotsknuppel, altijd paraat voor genot, nooit een off dag. Om het vocht uit haar broekje te weren vulde ze alle nodige gegevens in om het verleden te kunnen bekijken van Tobias de vreemdeling. Zonder het moeten geven van wachtwoorden of het invullen van lijstjes kwam ze ogenblikkelijk terecht bij enkele feiten recht door zee. Het viel niet tegen, 45 streepjes stonden onder zijn naam, elke streep stond voor een kleine schermutseling.

Ze begon te glunderen als een opgesmukte vitrine vol overdreven veel kerstbomen, hij was echt, niks brave man met een avond vol beloftes, het stond hier zwart op wit, van kleine diefstallen tot grote diefstallen, vandalisme bij rijke mensen, tientallen doodsbedreigingen aan diverse adressen, stalking bij vroegere werkgevers, een straatverbod in wel zeven steden, handel van drugs aan minderjarigen, het scanderen van wraak oproepende teksten, kleine overvallen, het proberen namaken van buitenlandse briefjes en betrokken in verschillende grote Nieuwjaars rellen in België en Nederland. Wat een man van haar hart, de gedachten ontvlamde rechtstreeks naar pure verliefdheid, hoe had ze zo aan hem kunnen twijfelen, het was die naam, ik zeg het nogmaals, Tobias is geen naam voor hem, meer iets voor een langharige striphond, ze wou nu al een andere naam verzinnen, dan kon ze alvast wennen aan het gedacht. Terwijl ze de laptop dichtklapte als een boek uit de bibliotheek hoorde ze in de ruimte daarnaast een vrouw klaarkomen in drie grote kreten, waarschijnlijk een scharrel van junkie broer, de enige zwarte jongen in dit kraakpand, een hele prestatie. Sniff liep nieuwsgierig en applaudisserend binnen en buiten bij het naakte koppel om dingen te checken, ze hadden niks in de gaten, ze zaten op een andere schotel, in een ander universum voor even. Dan maar terug naar de

ruimte waar het enigste bed stond. Op het platte dak klonk zelfgemaakte hip hop met een dansbaar kantje, zelfs op een stilstaande zondag waren er altijd gasten op het dak onnozel aan het doen, ze verdienden een pak rammel van een vrouw maar Sniff had geen tijd, ze wou Tobias zien en ruiken.

Kate kwam net buiten onder het bloed, ze draaide de deur op slot, op drie plaatsen, het was ook de enigste ruimte met een goed functionerend slot.

'En gaat hij het halen denk je?'

Kate bleef even stil, nam haar strenge bril van haar neus en zuchtte diep in en uit als een echte chirurg. 'De kans is groot, hij heeft het lichaam van een vechter. Hij had veel gewoon bloed verloren, teveel bijna, de meeste hadden het niet overleefd, de kalmte heeft hem gered en jij natuurlijk, gelukkig had ik nog enkele zakjes liggen, de kogel zat diep, op de perfecte plaats om iemand te doen doodbloeden, de man die schoot wou hem echt wel dood. Die wist hoe hij het geld moest bewaken. Geloof het of niet, maar in december laat God of hoe hij ook mag heten geen kerstman sterven, daar is geen sprake van, in januari kan het weer but not right now.'

Sniff kreeg hem nog niet te zien. Kate zat er werkelijk doorheen, als een zwetende zuster in de tropen, met trots hield ze de goudkleurige kogel vast, het leek geen standaard formaat, import uit een oorlogsland. Ze maakte twee kruistekens ook al geloofde ze alleen in de morgen en de avond.

Ze zag dat Sniff verliefd naar de vaste deur zat te lonken. Omdat hij nog een paar uur moest rusten in volledige duisternis nam ze haar zogenaamde vriendin mee naar buiten voor een wandeling zonder hond. Met een peuk in de bek en met stoere stappen liepen ze de ongure buurt een beetje uit, recht naar het hoekcafé waar op zondag alleen vrouwen binnen mochten, hoe zalig is dat. Geen domme mannen opmerkingen, geen seksistische bullshit om de haverklap.

De bazin had het goed bekeken, elke zondag zaten er meer dan zestig vrouwen binnen, wat een dol feest, kreek van het vat aan halve prijs en alleen vrouwelijke artiesten door de boxen. Sniff koos de laatste barkruk tegen de muur, Kate had geen zittend gat en liep als een soort kind van iedereen de hele tijd heen en weer, een beetje loops zou je zeggen. De meeste dames hadden een man thuis met een voetbalverslaving en een klein hartje. De twee kaalgeschoren potten in het leer dronken Port en waren net als anders strontvervelend. Sniff bekeek ze als wandelende hoopjes stront, ze stond ook hier bekend als een gevaarlijk mens voor potten. Het laatste exemplaar die in haar kont had geknepen tijdens 1 of ander nummer van Rob de Nijs heeft het moeten bekopen met een dubbele hersenschudding en een paar losse hoektanden. Ook vandaag kwamen ze iets te dicht in de buurt zitten naar de zin van Sniff. Om ze op afstand te houden, minimaal 2 krukken tussen, ontblootte ze haar rug en armen. De nette dames van thee en een koekje met steeds een veel te grote handtas en tuitlipjes ruilden meteen de bar voor een tafeltje bij de kachel. De dikke pot had de boodschap begrepen en droop af richting de rookruimte. De kleinere vriendin, de baas in huis bleef geïnteresseerd.

'Mooie plaatjes heb jij, wat staat er in die ronde cirkel met een streep door op je arm?' Vijf seconden stilte.

'Geen potten welkom hier, de blijf van mijn lijf show'

En weg was ze. Sniff bestelde twee glazen witte wijn voor zichzelf, eentje voor de smaak en eentje om cool te blijven. Het drinken zat al enkele generaties serieus in de familie, bijna iedereen was trots op zijn drinkgedrag. Ook Sniff moest niks hebben van cola drinkers, van die ja zo meteen mannen, van die ik heb thuis al gedronken types, van die thee drinkers als iedereen aan het zuipen is. Tegen de muur met ze, kijk ze in de ogen en dan afknallen. Misschien was Tobias ook zo een platte druif, ook voor hem zou ze geen uitzondering maken. In zo een harde, unfaire wereld moet je nu en dan, zo af en toe, soms meer dan je wil, flink doordrinken, met je mond

aan de fles, glazen zijn voor kinderen die nog teveel morsen. Stoere mensen drinken, grote monden drinken, stoute mensen drinken, verliezers en winnaars drinken, gewonden en stervenden drinken, radeloze en vriendelijke junks drinken en dat blijft zo. Met een kwijl nummer van Anouk in de grote achtergrond zag ze Kate tongzoenen met twee wel heel jonge meisjes voor op de foto, please man kan dat wicht nu nooit is een halfuur normaal doen? Met de grootste lol voor ogen en nog steeds in zeer bezwete toestand na het redden van een mannenleven zwaaide ze zich een lamme arm naar de doodserieuze Sniff aan de bar die zich probeerde te vervelen in dit overenthousiaste vrouwenhol. Het lukte maar niet, de gekte sloeg nu over op iedereen, Jezus.

Iedereen was nu aan het tongen behalve Sniff en de barvrouw. Als duivelse vrouwen op een dorstig drieluik proefden ze per abuis van de zonden door middel van de vuile tong. Het stelde niet veel voor, voor de meeste was het een grap, een durf, voor andere het begin van nieuwe gedachten. Terwijl Kate verdween in de langharige menigte trok Sniff zich terug op de mannentoilet om een joint te roken en om aan coke te denken. Ze bleef de zwaardere middelen uitstellen tot een later tijdstip, het bleef de dag van de heer tenslotte. Ze telde zes mannelijke schaamharen op de voor de rest blinkend witte wc-bril. Ze roken naar niks zoals elke keer, zoals elk onbespoten haartje. Zonder zich van iets vies te maken stopte ze de haartjes in haar kleinste broekzak als een konijnenpoot. Was ze wel van iets vies? Van potten zoals gezegd, van rechtstreekse zonnestrallen in het gezicht in de winter, van perfecte mannen, van draaideuren, groene ogen, hoestsiroop en kinderen met een hoge dunk. Soms droomde ze woelig van een beter leven zonder drugs en problemen die aanvoelen als kussens, met vast werk en koffers vol stinkend geld. Dan werd ze lachend wakker met tranen als oorlogslijnen op de wangen, gelukkig, het bleek maar een domme droom. Zij was niet geboren om een voorbeeld meisje te spelen. Zij was geboren

om heerlijk te barsten als een vulkaan, om alles te proberen en verder, om de mannen dood te neuken omdat het kan, om te stellen met verstand voor timing. Om verliefd te worden op een oudere sukkel die nog geen dialoog gevoerd had. Terwijl de vrouwen als Gremlins steeds luidruchtiger werden voelde Sniff zich goed op de krappe mannentoilet, zonder de aanwezigheid van het sterkere geslacht kon ze blijven zitten zolang ze wou. Met de stoere boots tegen de muur, met de zoveelste voorgedraaide joint in de vochtige mondhoek vergat ze bijna dat het zondag was, dat Tobias nog in het kraakpand lag op een afgedankt ziekenhuisbed. De rook bleef hangen met het klapvenster open.

Gelukkig ging het ouderwetse brandalarm af na twee keer drie kwartier niks. Zonder een uitleg van boe of ba gooide de bazin Fran voor nog altijd evenveel vrouwen binnen juffrouw Tiff op straat. Kate was nog altijd aan het tongen met de jonge meisjes. Langzaam in de buitenlucht besepte Sniff hoe gevaarlijk ze bezig was door Tobias zo aan zijn lot over te laten. Bij een aanval of terugval waren de gevolgen niet te overzien, simpelweg de dood. De benevelde verliefdheid prikte verkeerd, het gebeurde niet vaak dat ze als junkie zich voor iets schuldig voelde, maar precies voor het kraakpand schoot ze in volle tranen, net op tijd. Bang als een inspecteur met niemand achter de hand ging ze op zoek naar de juiste ruimte. Ondanks dat ze niemand zag in levende lijve kwamen er overal geluiden uit de muren. Voor het eerst nu sinds ze hier verbleef voelde ze zich een indringer in een stervend huis, er bleef geen karaktersteen meer over, de zielige dag tot dag denkers hadden de boel hier voor altijd verziekt met hun lijfgeuren en hun luiheid tot denken. De gebruikte naalden staken als duimspijkers uit de kartonnen privacy. Nu ze high was doorspekt met oprechte verliefdheid wou ze in een normaal huis leven. Ze had moeite om zonder Kate de geïmproviseerde ziekenkamer te vinden, wat een lekmut. Met de slappe lach van gisteren liep ze rondjes in een vierkant tot ze voor de gesloten

deur kwam zonder sleutel, want die had Kate. Omdat het geduld niet op haar rug groeide liet ze de deur opentrappen door junkie broer met zijn grote schoenmaat. Het bed was leeg, de doordrukkingen van zijn niet onaardige lichaam waren als jesus zijn contouren nog zichtbaar. Hij was er van door met het minimum aan bloed, hoe zou jezelf zijn als je wakker word in een kraakpand met halve muren. Als 1 of ander hysterisch mens ging ze iedereen ondervragen, niemand had hem voorbij zien komen, nergens lag nog een druppel bloed op de grond. Ze begon bijna te flippen en te slaan, ze had hem gered en hij besepte het nauwelijks of zo, de lul.

Die zondagse avond verliet ze het kraakpand zonder nog een woord met iemand te converseren. Ze was er klaar mee, of ze Tobias nog ging terugvinden of niet. In een rijdende rugzak zaten hoogstens wat kleren en hoofddeksels, schoenen, hakjes en een paar vlindermessen. De groene damesfiets liet ze achter, waarom wist ze ook niet. Misschien wou ze wel meer wandelen, weet jij veel, een goed voornemen al voor het nieuwe jaar. Op een zitbank in een doodgewone wijk bekeek ze na een half uur wandelen het gestolen geld wat ze nog overhad, driehonderd euro en wat koper. Gelukkig kon ze goed zakkenrollen om te overleven, ze had de stiel geleerd van een Spaanse jeugd vriend die sinds kort is terug gegaan naar zijn roots en omdat de politie hem zocht voor een onverklaarbare moord. Om wat geld te sparen wou ze vannacht nog geen hotelkamer huren en omdat ze ook niet op straat wou slapen zonder doos besloot ze het over een vrouwelijke boeg te gooien. Ze kende een beleefde drinktent waar veel goede scholieren en rijke nerds zaten op zondag. Veel gasten geilden op vrouwen met een ongewoon uiterlijk, hier had ze altijd prijs, ze mocht dan na een paar gezellige uren meelullen steevast mee naar de kamer van zo een jongen. Hij hoopte, smeekte bijna op wat lekkere seks of een blow job, maar zij bedankte met een kus op de mond waarna ze op zijn kant van het bed in slaap dommelde. Nog voor brilmans wakker werd van de ingestelde klok

in zijn hoofd was zij al lang verdwenen, het enige wat ze achterliet als een soort van dank was haar geborduurde slipje. In deze stad die het noemen niet waard is liepen al zeker honderd mannen rond met vragen omtrent het rode geborduurde slipje wat ze achterliet, meer dan de helft van die mannen rook elke avond even aan het slipje voor ze het licht uitdeden als een soort van verwerkingsproces. Ook vanavond ging ze zo een studentencafé binnen om een bed te versieren, het was er rustig, te rustig om aan de slag te gaan.

Er zat maar 1 groepje aan de toog, de barman zat ook voor de toog en er zaten opgemaakte meisjes tussen, weer een minpunt, hier ging het moeilijk worden, om niet te zeggen onmogelijk om een man te gebruiken, misschien waarschuwde de mannen elkaar tegenwoordig, voor haar. Iedereen keek haar aan van dat groepje, zich omdraaien en wegwandelen was geen optie meer, ze legde een kopermunt van 50 cent op de bar en liep door naar het toilet, waar ze meteen een halve joint opstak, het vensterraam stond al open, ze begon de zondag langzamerhand te haten, waarom moest ze al die moeite doen, kon ze niet beter in de prostitutie gaan, dan had ze elke avond een mooi verlichtte kamer en kon ze met de mannen doen en laten wat ze wou zonder dat het iemand wat kon schelen. Ze keek op naar hoeren, het waren helden zonder cape, die het leven van duizenden andere vrouwen gemakkelijk maakten. Zij rekenden af met de lichtjes gekke, vieze, oude, ondraaglijke, seksverlaafde mannen zodat ze niet in de echte maatschappij hoefden te gaan zoeken, of midden in de nacht iemand hoefden lastig te vallen om nog iets te krijgen, een vuile hap. Zij waren de buffer, de tussendeur, de filter die het vuil en de miserie tegenhielden voor een redelijk klein prijsje. Als zij er niet zouden zijn of een maand lang zouden staken zou elke stad verkracht worden, elke vrouw, elk kind in volwassen kleren, zou iedereen vluchten naar den buiten of in schuilkelders, bang voor de seksbommen, voor de grote boerenhanden, voor de vieze plannen die anders levenslang in het hoofd